

ligger ret nær, savnes det fornødne Grundlag; men dernæst er Forholdet ogsaa det, at ifølge Lovgivningen, som den er gennem de Traktater, Danmark har afsluttet med fremmede Lande, ere vi forpligtede til at modtage saavel nuværende som tidligere Undersaatter, hviket altsaa aabner en Ret for Udlandet til i mange Tilfælde at hjemsende Personer, som selv efter den nuværende Lovgivning ikke længer have dansk Indfødsret. Derfor vil det altsaa for disse paagældende Personer i mange Tilfælde ikke blive ny Regler, der ville komme til at gælde efter Vedtagelsen af dette Lovforslag. Det eneste Forhold, saa vidt jeg skønner, der vilde kunne faa Betydning, er altsaa de senere Generationer, som ville kunne komme med ved Gennemførelsen af denne Lov og ville kunne faa Ret til at blive hjemsendte hertil og antages til Forsørgelse i den danske Stat eller i en dansk Kommune. Men jeg tror ikke, at dette økonomiske Spørgsmaal vil kunne komme til at spille nogen som helst afgørende Rolle ved Sagens endelige Bedømmelse. Det ærede Medlem kom tilbage til et Spørgsmaal, der jo har været fremme tidligere under Sagens Behandling, nemlig angaaende gift Kvindes Retsstilling efter denne Lov. Ja, det er jo et Spørgsmaal, om man vil lægge den fornødne Vægt herpaa, at det er humane Hensyn, der til syvende og sidst maa blive de afgørende. Jeg vil dog imidlertid gøre opmærksom paa en Fejltagelse, som det ærede Medlem, hvis jeg forstod ham ret, gjorde sig skyldig i, naar han mente, at der blev berøvet gift Kvinde en Ret, hun allerede havde efter den bestaaende Lovgivning, naar en dansk Kvinde, der her i Landet blev gift med en fremmed, nu vilde blive betragtet som Udlænding og altsaa kunde risikere at blive bortsendt med ham. Nej, det er jo ikke Tilfældet, thi efter Lovforslagets § 11, andet Stykke, ville Lovens Bestemmelser kun komme til Anvendelse, saafremt det Forhold, der begrunder Erhvervelse eller Fortabelse af Indfødsret, ligger efter Lovens Ikrafttræden; i saa Henseende berøver man altsaa ikke den gifte Kvinde nogen Ret. Jeg tror, at de Grunde, der tidligere ere anførte til Forsvar for Lovforslagets Regler paa disse Punkter om gift Kvindes Stilling, ere meget forsvarlige, og jeg tror, at man vilde komme fra Scylla til Charybdis, hvis man vilde forandre Bestemmelserne paa dette Punkt. Det er af den tidligere Minister gentagne Gange blevet paavist, hvorledes man ved ikke at følge de Regler, som Lovforslaget indehol-

der, vil kunne komme til at sprede Familien, skille Hustruen fra Manden og Børnene, hvis man vil betragte hendes Indfødsret som hvilende ogsaa efter Ægteskabets Indgaaelse. — Det ærede Medlem berørte endelig en Bestemmelse i § 5, første Punktum, om, at dansk Indfødsret tabes af den, som bliver Statsborger i et andet Land, og gjorde ganske med Rette opmærksom paa, at Statsborgerret jo ikke længere i Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, har bevaret sin oprindelige Betydning, som det havde i Regeringsforslaget. Jeg maa sige, at saaledes som Udtrykket Statsborger her maa fortolkes, maa det referere sig til dette Begreb, saaledes som det forstaaes efter udenlandsk Lovgivning, og den udenlandske Lovgivning skelner ikke, som den danske, mellem Indfødsret og Statsborgerret. Derfor tror jeg ikke, at Bestemmelsen over for Udlandet i Almindelighed vil volde Vanskelighed. Det ærede Medlem paaviste ganske vist en Vanskelighed, som kunde tænkes i Forholdet til Norge, hvor altsaa det at erhverve Statsborgerret efter den norske Lov af 1888 ikke betyder det samme som at erhverve Indfødsret. Her, altsaa i Forholdet over for Norge, tror jeg, at Loven gennem en Fortolkning, som en saadan Lov altid maa blive Genstand for, vil blive forstaaet saaledes, at den, der ikke vinder norsk Indfødsret, taber heller ikke sin danske Indfødsret. Bestemmelsen, som den staar, er efter min Mening altsaa korrekt, fordi Forholdet i Almindelighed er det, at Statsborgerret eller Indfødsret efter fremmed Lovgivning ikke betegne forskellige Ting.

Svend Høgsbro: I Anledning af, at det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen) for nylig lyste efter mig, vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at allerede ved 1ste Behandling her i Tinget i Fjor den 9de Marts har jeg udtalt mig angaaende det paagældende Punkt ganske i Overensstemmelse med det Standpunkt, som det ærede Medlem i Dag har indtaget, og som han mente, at ogsaa jeg burde indtage. Jeg fastholder endnu de Anskuelser, jeg da udtalte, og er altsaa for saa vidt enig med det ærede Medlem. Hvis det ærede Medlem havde stillet Forslag i saa Henseende til denne Behandling, vilde jeg sikkert have fulgt ham i Dag, ligesom jeg fulgte ham i Afstemningen ved den anden Lejlighed, det ærede Medlem nævnedes, hvor han ogsaa havde lyst efter mig. Det er jo muligt, og jeg tillader mig i alt Fald at slutte